

10 e Kamer

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Nr. 627/05
VAN HET PARKET
Nr. 98894
VAN HET ARREST

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

28 juni 2007

not. 66.23.2897/96 van het openbaar ministerie tegen:

Nr. _____; koetswerkhersteller,
geboren te _____ op _____, wonende te _____

Beklaagd van:

A. Bij inbreuk op de artikelen 44 § 1-1°, 45 §4, 64 (1°, 2° en 5° lid) en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12.04.1962), zoals nadien geformuleerd in de artikelen 42 §1, 43 §4, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu

1. door op het terrein, gelegen te _____, ten kadaster gekend onder afdeling _____, in eigendom toebehorende aan _____ een hellend dak (van 30 cm. naar 1,20 m.) op de bestaande garage gebouwd te hebben

te _____ op een niet nader te bepalen tijdstip in de periode gaande van 1/7/1996 tot 10/3/1997

2. en de sub 1 omschreven toestand in stand gehouden te hebben

te _____ in de periode gaande van 10/3/1997 tot en met 24/03/1997.

B. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu

op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1

door de instandhouding van de onder A.1 omschreven toestand

te in de periode gaande van 25.03.1997 tot en met 30.04.2000.

C. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, in casu

op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1

door de instandhouding van de onder A.1 omschreven toestand

te vanaf 01.05.2000 tot de uitvoering van het bevel tot dagvaarding zijnde 03.12.2002

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Veurne van 22 april 2005, 11de kamer, recht doende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Veroordeelt de beklaagde wegens de verdenking sub litt. A1 hem ten laste gelegd tot een geldboete van € 50, verhoogd met 1.990 opdecimen maar gedeeld door 40,3399 en gebracht op € 247,89 of een vervangende gevangenisstraf van 15 dagen.

Verklaart met betrekking tot de tenlasteleggingen sub litt. A2, B en C de strafvordering niet langer ontvankelijk.

En veroordeelt hem tot de kosten, berekend en vastgesteld samen op € 103,66, ondeelbaar veroorzaakt door het feit onder A1, meer een vergoeding van € 25.

Zegt voor recht dat de veroordeelde verplicht is tot het betalen van een bedrag van één keer € 10 bij wijze van financiering van het Fonds ingesteld bij artikel 28 van de wet van 1 augustus 1985 zoals gewijzigd en aangevuld tot op heden, bedrag vermeerderd met vijfenveertig deciem, zij een bedrag van één keer € 55.

Beveelt dat de beklaagde de plaats in de oorspronkelijke staat, dit impliceert :

- het slopen van de dakhelling boven de ondergrondse garage zodat deze een plat dak heeft volledig onder de grond met daarboven een afdeklaag van 30 cm teelaarde die beplant kan worden,

zal herstellen binnen de zes maanden, die een aanvang zullen nemen op de achtste dag na betekening van onderhavig vonnis, dit onder verbeurte van een dwangsom van € 250 per dag.

Bij gebreke hieraan te voldoen, machtigt de stedenbouwkundig inspecteur over te gaan tot herstel op kosten van beklaagde die zal verplicht worden alle uitvoeringskosten terug te betalen op kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de Beslagrechter (cfr. art. 153 decreet betreffende de ruimtelijke ordening).

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 2 mei 2005 door de beklaagde.
- 9 mei 2005 door het openbaar ministerie.

* * *

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagde in zijn middelen van verdediging bij monde van meester advocaat aan de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van advocaat-generaal.

* * *

1. De beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

2. Het onder A.1 te last gelegde feit maakt thans een inbreuk uit op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het *Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999* (B.S. 8 juni 1999), zoals inmiddels gewijzigd bij decreten van 28 september 1999, 26 april 2000, 13 juli 2001, 8 maart 2002, 19 juli 2002, 4 juni 2003, 21 november 2003, 7 mei 2004, 22 april 2005 en 10 maart 2006, hierna genoemd DORO.

Met betrekking tot de telastleggingen A.2, B en C is het zo dat het artikel 146, 3° lid DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het *Decreet houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft* van 4 juni 2003, in de mate dat dit niet vernietigd werd door het

Grondwettelijk Hof bij arrest nr. van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art.2 lid 2 SW. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het onder A.2, B en C te last gelegde misdrijf van in stand houden is in casu niet langer strafbaar. De handelingen en werken zijn immers gelegen in woongebied, geen ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van art.146, 4°lid DORO.

De opheffing van het strafbare karakter van het te last gelegde misdrijf na het tijdstip waarop de eerste rechter van de strafvordering werd geadieerd door de betekening van de oorspronkelijke dagvaarding op 9 december 2002 heeft het verval van de er op steunende strafvordering tot gevolg.

Deze opheffing van het strafbare karakter van het te last gelegde misdrijf brengt niet mee dat de bewezen instandhouding, die strafbaar was in de periode waarin zij plaatsvond, niet langer de grondslag zou kunnen uitmaken van de herstellvordering, noch dat het hof zijn bevoegdheid zou verliezen om er over te oordelen, nu zij voor de strafrechter werd ingesteld op een ogenblik dat de instandhouding nog strafbaar was.

3.1. Rekening houdend met de verklaring van de eerste beklagde dat de afwerking van de dakconstructie boven de ondergrondse garage geschiedde "tussen 1 maart 1997 en 10 maart 1997" nam de termijn van de verjaring van de strafvordering een aanvang uiterlijk op 9 maart 1997. De verjaringstermijn werd laatst nuttig gestuit door een daad van onderzoek op 13 mei 2000, nl. het kantschrift van de procureur des Konings in de kافت "varia" (stuk 59, waarvan de stukken ten onrechte niet werden genummerd, maar dat zoals het hof kon vaststellen slechts stukken bevat waarover tegenspraak werd gevoerd; zij worden door het hof genummerd van 59/1 tot 23). Zonder schorsing zou de strafvordering zijn verjaard op 13 mei 2005. Vermits het misdrijf, voor zover bewezen, dateert van vóór 2 september 2003, zijn de bepalingen van art.24, 1° en 2° lid van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering, zoals ingevoerd door de *Wet van 11 december 1998 tot wijziging, wat de verjaring van de strafvordering betreft, van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering* erop van toepassing zijn. Rekening houdend met het feit dat de zaak voor de eerste rechter werd ingeleid op 28 februari 2003 en dat het bestreden vonnis dateert van 22 april 2005 was de verjaringstermijn geschorst gedurende één jaar; het tijdstip van de verjaring verschoof daardoor van 13 mei 2005 naar 13 mei 2006. Sedert deze laatste datum is de strafvordering verjaard.

3.2. Op het tijdstip dat de eerste rechter van de herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur werd gevat door de betekening van de oorspronkelijke dagvaarding was de strafvordering nog niet vervallen door verjaring, zodat het hof er nog uitspraak over dient te doen.

4.1. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vordert in zijn brief van 26 juni 2002 met bijlagen (stukken 23 tot en met 27) het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand met verbeurte van een dwangsom bij niet naleving van het bevel tot herstel.

4.2. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof zijn de telastleggingen, zoals nader omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, lastens de beklagde bewezen. De erin omschreven misdrijven kunnen dan ook de basis vormen voor deze tijdig geformuleerde herstellvordering.

4.3. Het gevorderde herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen: de plaats werd niet in de oorspronkelijke toestand hersteld en er is geen regularisatie overeenkomstig een daartoe verleende stedenbouwkundige vergunning; het legt aan de beklagde geen onverantwoord hoge lasten op.

Tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet. Het staat niet aan het hof de opportuniteit van die vordering te beoordelen.

Ten onrechte minimaliseert de beklagde de inbreuk. Niettegenstaande de buur vooraleer de constructie werd afgewerkt reeds zijn beklag deed en het feit dat een stedenbouwkundige vergunning uitdrukkelijk was geweigerd bracht de beklagde een constructie tot stand tot tegen de perceelsgrens en dit in een bouwvrije zone van 5 meter die als tuin te bestemmen was. In de bouwvergunning van 22 november 1995 was uitdrukkelijk overwogen dat zij werd verleend "gelet op de mogelijkheid om boven de ondergrondse garage in de bouwvrije zijstrook de nodige voorzieningen te treffen teneinde deze constructie en het ermee gepaard gaande plat dak aan het zicht te onttrekken en te integreren in de tuinaanleg; zoals de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur in de motivering van de herstellvordering aanhaalt was in het advies van de gemachtigde ambtenaar uitdrukkelijk als voorwaarde gesteld dat boven op de ondergrondse garage een laag van 30 cm teelaarde diende te worden aangebracht en beplant met gras en streekeigen gewassen in het kader van de algemene tuinaanleg. De werken zijn ook in strijd met de verkavelingsvergunning en enige instemming van de buur naderhand blijkt niet.

4.4. De herstellvordering werd voor de rechter ingeleid op een ogenblik dat de vereiste van een eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, ingevoerd ingevolge de wijziging van art.149 § 1 DORO door artikel 8 van het decreet van 4 juni 2003, nog niet bestond. Krachtens art.198 bis DORO kan het hof deze vordering die nog niet aan de Hoge Raad is voorgelegd, alsnog voor eensluidend advies voorleggen, nu deze raad inmiddels is samengesteld en zijn huishoudelijk reglement is goedgekeurd.

Het hof acht het in de gegeven omstandigheden evenwel niet opportuun noch nodig de vordering van het college alsnog voor eensluidend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid voor te leggen.

5. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vordert de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het jarenlange talmen van de beklaagde om tot het relatief eenvoudig uit te voeren herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagde om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagde reeds kon overgaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de termijn welke hem thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

**Op deze gronden,
Het hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen:

24 van de wet van 15 juni 1935,

24, 1° en 2° lid van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering, zoals ingevoerd door de Wet van 11 december 1998 tot wijziging, wat de verjaring van de strafvordering betreft, van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering, 162, 190, 194, 210 en 211 Wetboek van Strafvordering,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

wijzigt het bestreden vonnis als volgt:

verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastlegging A.1 vervallen door verjaring,

verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastleggingen A.2, B en C vervallen door de opheffing van het strafbaar karakter van de erin te last gelegde misdrijven,

beveelt op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur aan de beklaagde binnen een termijn van 4 maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden over te gaan tot het herstel van de plaats te nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand door het slopen van de dakhelling boven de ondergrondse garage zodat deze een plat dak zal hebben volledig onder de grond met daarboven een afdeklaag van 30 cm teelaarde, te beplanten overeenkomstig de bouwvergunning van 22 november 1995,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet aldus in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in art.153 DORO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 50 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van 4 maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

veroordeelt de beklaagde tot de kosten in beide aanleggen gemaakt, deze aan de zijde van het openbaar ministerie bepaald op € 108,59 in eerste aanleg en op € 66,37 in beroep, deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de in het kader van de ingewilligde herstellvordering bewezen verklaarde misdrijven.

Kosten:

Afschriften:	19,95
Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
Dagvaarding:	10,39
	<hr/>
	60,34
+ 10 % :	6,03
	<hr/>
Totaal :€	66,37

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **28 juni 2007**.

Aanwezig :

kamervoorzitter,
raadsheer,
raadsheer,

advocaat-generaal,

griffier;